

Elsebeth Gerner Niensens tale ved fredsdemonstration

Taler

Elsebeth Gerner Nielsen
Medlem af Folketinget for
Radikale Venstre

Dato

12. februar 2006

Sted

Kolding

Hvad kan jeg gøre? Hvad kan vi gøre?

Det spørgsmål stiller rigtig mange danskere sig i øjeblikket. Samtidig er vist ingen kommet sig over chokket. Hvordan i alverden kan det gå til, at Danmark fra at være et relativt ukendt land, pludselig kendes af næsten alle mennesker fra nord til syd; fra øst til vest?

Desværre lærer verden os i øjeblikket ikke at kende for noget entydigt godt. Vi kendes som et land, der sætter ytringsfriheden højt, og det er udmærket. Men vi kendes også som et land, der lader hånt om religiøse følelser.

Der er mange grunde til, at det er kommet dertil. Den vigtigste er måske, at religion i mange år ikke har spillet den store rolle for os danskere. Religion er en privat sag for danskerne. Derfor er det også helt i orden for de fleste, at der gøres grin med religion.

Sådan er det bare ikke for rigtig mange andre på denne klode. For den gennemsnitlige amerikaner såvel som for den gennemsnitlige araber er religion eksempelvis et meget alvorligt anliggende.

Betyder det så, at vi i Danmark er nødt til at gå på kompromis med ytringsfriheden? Altså bliver vi nødt til at holde mund for at undgå at såre religiøse følelser?

Nej. Men vi kan ikke tillade os at sige og gøre hvad som helst! Hvis vi vil dialogen med den øvrige verden og med de mennesker, der bor i Danmark, og for hvem religion betyder meget – er det nødvendigt at tænke sig om, før man taler. Man kan vælge at bruge ytringsfriheden til at skabe konfrontation. Man kan også vælge at bruge den til at gøde jorden for dialog og fælles forståelse.

Dialogen med religiøse mindretal går ikke gennem ”hån, spot og latterliggørelse” – som var de ord, JP brugte – da avisen offentliggjorde tegningerne.

Ytringsfrihed er en ret. Ikke en pligt.

At brænde det danske flag er en ytring, som jeg finder afskyelig og tager skarpt afstand fra. Derfor er jeg også i stand til at sætte mig ind i de følelser, som nogle muslimer har givet udtryk for, da de så tegningen af Muhammed fremstillet som terrorist.

Lad os bruge de kommende måneder til at diskutere, hvordan vi igen skaber et Danmark, som bygger på dialog – som det vigtigste demokratiske redskab både internt i Danmark – og i Danmarks samkvem med resten af verden.

Tillad mig at bruge denne lejlighed til at opfordre alle, som vil dialogen, til at støtte op om Naser Khaders nye netværk: Demokratiske muslimer. Her finder vi nemlig en stemme, som kan være med til at nuancere opfattelsen af, hvad det vil sige at være muslim. At der ikke er nogen modsætning mellem at være muslim, dansk og demokrat. Naser Khader gør opmærksom på, at det afgørende skel ikke går mellem kristne og muslimer; men mellem demokrater og antidemokrater.

Lange de fleste danske muslimer er lige så demokratisk indstillet som os, der er samlet her i dag. Det bør f.eks. understreges, at muslimerne i Danmark har reageret afbalanceret og inden for demokratiets ramme – selv om mange har følt sig meget såret af Jyllands-postens provokation.

Det var først, da den danske debat blev global, at det gik galt.

Muslimernes reaktion i Danmark viser noget meget vigtigt: Selv om man ikke får demokrati og ytringsfrihed ind med modermælken, kan man få det med skolemælken. Integrationen virker.

Det bør vi sætte meget stor pris på og i den kommende tid gøre meget ud af at understøtte denne positive tendens.

Det kan man f.eks. gøre som enkeltperson ved at melde sig som kontaktperson eller kontaktfamilie for personer og familier med indvandrerbaggrund. Eller ved at invitere en kollega med anden etnisk baggrund med hjem på kaffe.

Og det kan det folkelige Danmark gøre ved at igangsætte en massiv oplysningsindsats om de forskellige kulturer og religioner, der i dag findes i det danske samfund. Generelt er der grund til at opfordre foreninger, oplysningsforbund, højskoler og kulturinstitutioner til at bruge ressourcer på oplysning om kultur og religion. Jo mere, vi ved om hinanden, jo større er sandsynligheden for, at vi finder ud af at leve fredeligt side om side, på trods af forskelligheden.

Jeg vil også gerne opfordre til, at man fra den enkelte kommunes side overvejer, hvad der kan gøres for at fremme dialogen og forståelsen borgerne imellem. Det kan f.eks. dreje sig om at afholde kontinuerlige møder med repræsentanter fra de forskellige mindretal, der bor her i Kolding. Det være sig religiøse, kulturelle eller nationale mindretal. Jeg minder om, at man i Sønderjylland har en stolt mindretalstradition. Jeg tænker selvfølgelig på det tyske mindretal. Vi kan lære af vor egen historie.

Der er brug for besindelse. Den store ulykke i dansk historie er ikke de 12 Muhammedtegninger – snarere, at det er blevet legitimt at omtale mindretal som f.eks. kræftknuder og som pest over Europa. Og at der er indført en række lovgivninger, som underminerer retsstaten, herunder beskyttelsen af mindretal.

Nu må vi videre af dialogens vej. Det kræver, at Danmark vender tilbage til den traditionelle diplomatiske kurs og sørger for at holde sig på samtalefod med andre lande. Det gør man f.eks. ikke ved at afvise deres ambassadører, når disse beder om et møde.

Det drejer sig desuden om at tale alle ekstremistiske kræfter midt i mod – hvad enten der er tale om yderliggående imamer eller højrenationalistiske kræfter som f.eks. Johnny Hansen.

Ja, og så drejer det sig om noget så banalt som at opføre sig pænt over for hinanden.

Mit Danmark er et Danmark, som kæmper for mindretal, demokrati og menneskerettigheder ude i verden.

Mit Danmark er et Danmark, hvis soldater mødes med varme og åbne arme, når de sendes på fredsbevarende operationer ude i verden.

Mit Danmark er et Danmark, som er båret af tolerance, frisind og retsind.

Det Danmark skal vi have tilbage så hurtigt som muligt!

Tags

Demonstrationstale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tale-ved-freds demonstration>